

Alfred Maksymilian Karol Wallner (1893-1948)

Notka biograficzna



Alfred Maksymilian Karol Wallner urodził się 10 marca 1893 r. w miejscowości Sambor woj. lwowskie, z rodziców Franciszka i Albiny. Uczęszczał do gimnazjum Ojców Jezuitów w Chyrowie pow. Sambor, po którym ukończył Szkołę Telegrafistów przy Dyrekcji Poczty i Telegrafów we Lwowie. W 1911 r. zapisał się do patriotycznej, paramilitarnej formacji Polowych Drużyn Sokolich.

W dniu 1 września 1908 r. rozpoczął służbę wojskową w armii austriackiej, w której ukończył 2-letnią szkołę podchorążych piechoty w Łobzowie. Po wybuchu I wojny światowej, we wrześniu 1914 r. wstąpił ochotniczo do 2. Pułku Legionów Polskich. W międzyczasie został

mianowany na kaprala, a następnie na plutonowego. W latach 1914-1917 pełnił służbę w Oddziale Telefonicznym Legionów Polskich, a do lutego 1918 r. w kompanii telegraficznej Polskiego Korpusu Posiłkowego na stanowisku dowódcy pododdziału. W czerwcu 1915 r. został mianowany chorążym, a w listopadzie 1916 r. podporucznikiem.

Brał udział w kampanii karpackiej, gdzie w bitwie z Rosjanami pod Mołotkowem na Ukrainie 29. października 1914 r. został ranny. Wraz z innymi legionistami płk. Hallera, którzy porzucili armię austriacką i starali się przedrzeć pod Rarańczą do Legionów Polskich w Rosji, został 16. lutego 1918 r. aresztowany przez Austriaków pod zarzutem zdrady. Jako odpowiedzialny za likwidację kanałów łączności, był w ostatniej grupie przebijających się do Rosji. Grupa ta została odcięta od głównych sił przez pociąg pancerny i nie zdołała się przebić. Został internowany w obozie jeńców na Węgrzech, gdzie przebywał do 1. października 1918 r., kiedy to cesarz Austro-Węgier ogłosił, w obliczu przegrywanej wojny, abolicję dla oskarżonych.

Od 10 października 1918 r., a więc w 4 dni po ogłoszeniu niepodległości Polski, służył już w formacjach łączności Wojska Polskiego. 12. października, w dniu, w którym Rada Regencyjna przejęła od okupantów zwierzchność nad wojskiem, został mianowany na stopień porucznika. Brał udział w rozbrajaniu Niemców w Warszawie, gdzie zajął Główną Stację Telegraficzną i został jej komendantem, a następnie dowódcą Telegrafów i Telefonów w Okręgu Warszawskim. Miał przydział do Komendy Wojskowej i Sekcji Elektrotechnicznej Ministerstwa Spraw Wojskowych.

1 grudnia 1918 r. rozpoczął służbę w 1. Pułku Telegraficznym na stanowisku zastępcy, a następnie dowódcy kadry i dowódcy oddziału.

W lutym 1919 r. został wyznaczony na stanowisko oficera łączności i dowódcy zorganizowanego Batalionu Telefonicznego (zapasowego) Dowództwa Okręgu Generalnego Warszawa. Od 1 sierpnia 1919 r. objął dowództwo 2. Batalionu Telegraficznego w Puławach, a 1. grudnia został mianowany na stopień kapitana.

W trakcie wojny polsko-bolszewickiej został wysłany w marcu 1919 r. na Front Litewsko-Białoruski i wyznaczony na stanowisko szefa łączności frontu. Mianowany na stopień majora w dniu 1 kwietnia 1920 r., pełnił w tym samym roku kolejno funkcje szefa łączności 4. Armii, szefa łączności Frontu Północnego i szefa łączności 3. Armii.

W roku 1922 był słuchaczem dwóch kursów szefów łączności przy Szkole Sztabu Generalnego w Warszawie. 1. maja 1921 r. otrzymał przydział do Batalionu Telegraficznego Zapasowego nr 2 w Grudziądzu na stanowisko zastępcy dowódcy oddziału. W latach 1921-1924 r. pełnił przemiennie funkcje zastępcy lub dowódcy 3. Pułku Wojsk łączności. W międzyczasie ukończył 4-ro miesięczny kurs uzupełniający dla dowódców formacji łączności w Obozie Wyszkozenia Wojsk łączności w Zegrzu, zwanym „kolebką polskich łącznościowców”.

Od kwietnia 1924 r. pozostawał w dyspozycji komendanta Obozu Szkolnego Wojsk łączności w Zegrzu. W dniu 20 maja 1924 r. objął dowództwo batalionu szkolnego w Ośrodku, a w lipcu tego roku został przeniesiony na stanowisko kwatermistrza do 1. Pułku Wojsk łączności.

Z dniem 1 czerwca 1926 r. objął funkcję dowódcy 7. Samodzielnego Batalionu Telegraficznego w Poznaniu. W dniu 20 kwietnia 1927 r. był mianowany na stopień podpułkownika. W czerwcu 1927 r. pełnił obowiązki szefa łączności Dowództwa Okręgu Korpusu nr VII.

W roku 1931 r. odbył kurs szyfrowania przy 14 Dywizji Piechoty, a na przełomie lat 1932/1933 kurs informacyjny dla oficerów sztabowych łączności przy Ministerstwie Poczt i Telegrafów w Warszawie. Kurs ten zakończył się 6-miesięczną praktyką w tym ministerstwie.



Z dniem 30 września 1934 r. został przeniesiony do rezerwy. W tym samym roku rozpoczął pracę na stanowisku naczelnika Wydziału Telegraficzno-Telefonicznego w Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Wilnie. Od roku 1936 aż do wybuchu wojny był dyrektorem Okręgu Poczt i Telegrafów województwa poznańskiego.

W czasie II wojny działał w strukturach AK w Dowództwie Wojsk łączności jako szef Działu Odtwarzania Sił Zbrojnych, nosząc pseudonim konspiracyjny Adam Bandera.

Po kapitulacji Powstania Warszawskiego został, wraz z setką innych wyższych oficerów Armii Krajowej, internowany w Oflagu II C Woldenberg. Nie zachowały się z tego okresu żadne pamiątki rodzinne. Wolność odzyskał najprawdopodobniej, tak jak inni AK-owcy, w wyniku dramatycznych wydarzeń w majątku Deetz (obecnie Diedzice) 30 stycznia 1945 r.

Po wojnie zamieszkał w Opolu, gdzie pracował w Zarządzie Nieruchomości Ziemijskich. 28. czerwca 1948 r. został zatrzymany przez Urząd Bezpieczeństwa. Kilka dni później żona otrzymała informację, że zmarł na serce. W chwili śmierci miał 55 lat. Został pochowany na cmentarzu w Opolu. W latach 70-tych ciało ekshumowano i złożono na cmentarzu Gdańsk – Srebrzysko w grobowcu rodzinnym.

Alfred Maksymilian Karol Wallner posiadał wiele orderów i odznaczeń II RP, w tym dwa Krzyże Walecznych za wojnę polsko-bolszewicką, Order Virtuti Militari za Powstanie Warszawskie oraz Złoty Krzyż Zasługi.

Opracował syn - Alfred Maria Wallner w oparciu o dokumenty rodzinne

Styczeń 2020 r.